

ת"פ 22487/12/15 - מדינת ישראל נגד נ מ ס - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

30 ינואר 2017

ת"פ 22487-12-15 מדינת ישראל נ' ס

כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ענבל אביב - נוכח

נגד

הנאשם

נ מ ס - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד אכרם חסונה - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של **תקיפה סתם - בת זוג**, לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 10.12.2015 בשעה 01:48 או בסמוך לכך, על רקע ויכוח שניטש ביניהם, תקף הנאשם את רעייתו (להלן: "**המתלוננת**") בכך שבעט בה באמצעות רגליו, והחל לגדפה. על רקע האמור, המתלוננת ניגשה לנאשם ואמרה: "אם אתה לא מפסיק אני אזמין לך משטרה", ונעמדה במטבח הדירה שבה התגוררו יחדיו. או אז, הנאשם קם מהספה, ניגש בריצה לכיוון המתלוננת ותקף אותה בכך שהכה אותה במכות אגרופ בבתנה ובכתף. לאחר מכן, הנאשם ברח מהדירה.

2. במסגרת הסדר הטיעון, הופנה הנאשם לשירות המבחן והוסכם כי ככל שהתסקיר שיתקבל בעניינו יהיה "חיובי" בפרמטרים שפורטו בפרוטוקול הדיון, המאשימה תגביל את עצמה בעתירתה העונשית למאסר מותנה והתחייבות; ואילו ההגנה ביקשה כי שירות המבחן ייתן דעתו לשאלת ביטול ההרשעה.

3. **בתסקיר אשר הוגש ביום 07.08.2016**, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עונש בדמות צו מבחן בלבד. כמו כן, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם.

התסקיר האמור מפורט כדבעי, ומטעמים של צנעת הפרט לא אעלה את כל האמור בו עלי גזר הדין, לבד מלציין כי הנאשם קיבל אחריות על התנהגותו וביטא צער וחרטה על מעשיו. כמו כן, במסגרת הליך המעצר שולב הנאשם בהליך טיפולי אשר נמשך חצי שנה, והקפיד להגיע לכל המפגשים. אם כי, צוין כי התובנות והמודעות של הנאשם לדפוס ההתנהגות האלימים שלו הינם ראשוניים בלבד, תוך שהגורמים הטיפוליים התרשמו כי הנאשם נדרש להמשך טיפול. ואכן, הנאשם הביע רצון להמשיך בהליך טיפולי ואף החל להשתתף בקבוצה לגברים אלימים במרכז לאלימות במשפחה בעיר אשקלון. בעניין זה, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגויס להמשיך ולשקם את יחסיו עם המתלוננת, תוך שהוא מצוי בהליך טיפולי וכי ההליך הפלילי ושילובו בהליך טיפולי, מאפשרים לו כיום להתמודד באופן אדפטיבי במצבי חיים שונים בכלל ובדינימיקה הזוגית בפרט.

לבסוף, שירות המבחן התרשם כי אין לנאשם מערכת ערכים או נורמות עברייניות מופנמות וכי התנהגותו בוצעה על רקע של קושי לבחון מרחב אלטרנטיבות לפעולה במצבי קושי, תסכול וחוסר אונים בדינימיקה הזוגית עם המתלוננת. כמו כן,

שירות המבחן התרשם כי ההליכים הפליליים והחשש מפני הצפוי לו, מהווים עבור הנאשם גורם מרתיע ומציב גבולות.

אשר לעמדתה של המתלוננת, כפי שזו באה לידי ביטוי בתסקיר, הלה מסרה כי מעשיו של הנאשם היו בגדר אירוע חד פעמי שאינו מאפיין את הדינמיקה ביניהם והביעה את רצונה לחזור ולנהל עמו מערכת יחסים זוגית. בנוסף, המתלוננת מסרה כי מאז שולב בהליך טיפולי, חל שינוי חיובי בהתנהלותו של הנאשם ותיארה כי כיום הוא קשוב יותר לצרכיה, רצונותיה ומצבה.

4. בעניינו של הנאשם אף הוגשה ביום 02.01.2017 **חוות דעת פסיכיאטרית**, ממנה עולה כי הוא היה אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. לצד אלה, צוין כי הנאשם אושפז פעמיים בכפייה, בחודשים אוגוסט וספטמבר 2016, וזאת לאחר שנמצא כי היה שרוי במצב מאני פסיכוטי פעיל עם פגיעה קשה בשיפוט.

ב. טיעוני הצדדים

5. בשים לב לתסקיר שירות המבחן "החיובי" אשר התקבל בעניינו של הנאשם, באי כוח הצדדים הודיעו כי המחלוקת היחידה שנותרה ביניהם הינה בשאלת ההרשעה, ושמקובל עליהם כי אם בית המשפט ימצא לנכון להרשיע את הנאשם, כי אז יושת עליו עונש של מאסר מותנה והתחייבות.

6. באת כוח המאשימה הפנתה להלכת כתב, תוך שטענה כי המדובר בעבירה חמורה וכי הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו אם הרשעתו תיוותר על כנה. בשים לב לאמור, נטען כי הנאשם אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב לאי הרשעה, ומשכך יש לדחות את בקשתו בעניין זה.

יצוין, כי טענתה של באת כוח המאשימה בנוגע להיעדר פגיעה קונקרטית, הייתה רלוונטית למועד הטיעונים לעונש, שכן במועד זה לא הוצגה כל ראיה המעידה על כך שהנאשם עלול לאבד את מקום עבודתו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. אולם, מסמך כגון דא הוגש ביום 03.01.2017 (באישור בית המשפט), והועבר לעיונה של המאשימה, תוך שצוין כי זו תוכל להגיב על המסמך תוך 7 ימים. עד למועד זה טרם התקבלה תגובת המאשימה בעניין זה.

7. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה לנסיבות ולרקע שאפפו את ביצוע העבירה; לכך שהנאשם הודה במיוחס לו, קיבל אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה; לכך שהמדובר במעידה חד פעמית של הנאשם; להליך הטיפולי שעבר; למצבו הנפשי; לתסקיר שירות המבחן החיובי שהוגש בעניינו; ולעובדה כי הנאשם נעדר כל עבר פלילי. עוד נטען, כי הרשעה עלולה להביא להפסקת עבודתו של הנאשם, כמו גם לפגיעה בדימויו העצמי, מה שגם הוכר בפסיקה כנימוק להימנעות מהרשעה.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הצטער על מעשיו ופירט אודות הטיפול שעבר במסגרת שירות המבחן.

דין והכרעה

ג. הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה

בהם, ונסיבות ביצוע העבירה

9. אף שאין מחלוקת בין הצדדים בדבר מתחמי הענישה והעונש שראוי להיגזר על הנאשם ככל שבית המשפט יחליט להותיר את הרשעתו על כנה, סבורתני כי יש לעמוד, ולו בקליפת האגוז, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשה העבירה ועל הנסיבות הנלוות לה. שכן, מטבע הדברים, יש באלו כדי להשפיע גם על שאלת ביטול ההרשעה.

10. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשהו של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין (ראו למשל דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (11.10.2007)), ונדמה שלא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג.

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף בינוני-נמוך.

12. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לטיב האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, אשר בעט באמצעות רגליו במתלוננת והכה אותה במכות אגרופי בבטנה ובכתפה. אכן, כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרמה למתלוננת חבלה כלשהי, ומשכך הוא הואשם בעבירה של תקיפה סתם ולא בתקיפה הגורמת חבלה ממש. אולם, ככל שבוחנים את מעשיו של הנאשם בגדריה של עבירת התקיפה סתם - הרי שיש לקבוע כי אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו מצויה ברף חומרה שאיננו נמוך. כך למשל, גם מקום בו עסקינן בעבירה של תקיפה סתם, הרי שאין דין סטירה אחת או דחיפה (כמובן, מבלי להקל ראש גם במעשים כגון אלו) כדין בעיטות במקומות שונים בגוף ומכות אגרופי בבטן.

מנגד, יש ליתן את הדעת לעובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק מוחשי כלשהו. אם כי, בית המשפט אף לא מתעלם מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, תוך שברי כי בעיטות ומכות אגרופי בבטן ובכתף עלולים היו להביא לתוצאות קשות. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שלעבירה לא קדם תכנון מוקדם מצדו של הנאשם, וכי נדמה שזו בוצעה בעידנא דריתחא ובצורה ספונטנית.

בשולי נקודה זו אציין, כי בחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה בעניינו של הנאשם צוין כי הנאשם אושפז פעמיים בכפייה בשל היותו שרוי במצב מאני פסיכוטי. אולם אשפוזים אלו נעשו בחודשים אוגוסט וספטמבר 2016, זמן ניכר לאחר קרות האירוע שבמוקד כתב האישום, בעוד שלא הוצג כל מסמך אשר יהיה בו כדי להעיד כי הנאשם היה שרוי במצב כזה גם בעת ביצוע העבירה (או למצער בסמוך לה). בהינתן האמור, ישנו קושי לקבוע כי בעניינו של הנאשם מתקיימת הנסיבה הקבועה בסעיף 40ט(א)(9) או 40ט(א)(6) לחוק העונשין.

13. לאור האמור לעיל, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת ולנוכח ההלכות בדבר כיבוד הסדרי טיעון, כאשר העונש המוסכם מצוי בגדרי מתחם הענישה הנוהג (ובוודאי שאיננו חורג ממנו במידה ניכרת), מצאתי כי יש לכבד את ההסכמות העונשיות שגובשו בין הצדדים.

(בעניין מדיניות הענישה הנוהג, ראו למשל מתחמי הענישה אשר נקבעו ברע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 32022-03-16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.08.2016); ת"פ (שלום תל אביב 14681-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 **מדינת ישראל**

נ' חיים ברוך, (02.12.2015); ת"פ (שלום רמלה) 25374-04-13 מדינת ישראל נ' מאור ורולקר, (27.10.2015);
ת"פ (שלום תל אביב יפו) 34374-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (11.03.2015); ת"פ (שלום רמלה) 27542-01-13
מדינת ישראל נ' פלוני, (15.07.2014).

ד. שאלת ההרשעה

14. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל, (28.07.2014); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "פרשת כתב") וע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוי בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

15. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן ובמסמכים אשר הוגשו מטעם ההגנה, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אמורים?

16. ראשית, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטיה וממשית בתעסוקתו. זאת בשים לב למכתב שנכתב על ידי מעסיקו של הנאשם, מר אלעד חיים (ושהוגש מטעם ההגנה ביום 03.01.2017), ממנו עולה כי עובדים בעלי רישום פלילי אינם יכולים להיות מועסקים בחברה שבה מועסק הנאשם.

הנה כי כן, בשים לב למכתב האמור, הרי שאין המדובר בפגיעה ערטילאית שנטענה בעלמא, אלא שהנאשם הצביע על נזק מוחשי וקונקרטי אשר ייגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. זאת ועוד ואף למעלה מהצורך, מצאתי בעניין זה להפנות לפסיקתו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015), אשר קבע בכול הנוגע לשאלת הוכחת הנזק הקונקרטי, כי למעשה מדובר במעין "מקבילית כוחות". דהיינו:

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטיה, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתיים עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

עוד ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח', (14.06.2016), אליו הפנה בא כוח הנאשם.

במקרה הנדון, הגם שאין להקל ראש בעבירה שבה הואשם הנאשם, הרי שאין עסקינן בעבירה שהינה מהחמורות בחוק העונשין. במקרה כגון זה ובהתאם לפסיקה אשר צוטטה לעיל, נדמה כי ניתן היה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו. אולם כאמור, דברים אלו מובאים בבחינת למעלה מהצורך, שכן הנאשם לא הסתפק בטענה לפגיעה כללית בעתידו או בתעסוקתו, אלא הוכיח קיומה של פגיעה קונקרטית ומוחשית שתיגרם לו אם הרשעתו תיוותר על כנה.

17. שנית, נתתי דעתי להליך השיקומי-טיפולי שאותו עבר הנאשם. כך, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם השתלב בתכנית של מרכז "דיאלוג מחודש", ובמסגרתה הקפיד להגיע לשלוש קבוצות טיפוליות בשבוע ושיחה פרטנית. עם התקדמות התכנית, הנאשם החל להשתלב בשיח ולשתף בתחושותיו והצליח להרחיב את הסתכלותו על התנהגותו האלימה. הנאשם השתתף בתכנית האמורה במשך תקופה יחסית ממושכת של חצי שנה. אכן, לא נעלמה מעיני בית המשפט התרשמותם של גורמי הטיפול, לפיה התובנות והמודעות לדפוסים האלימים של הנאשם הינם עדיין ראשוניים וחיצוניים. אולם, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם הביע מוטיבציה להמשיך ולהשתלב בטיפול, ואכן שולב בקבוצה נוספת במרכז לאלימות במשפחה בעיר אשקלון. מה גם, ששירות המבחן התרשם מכך שהנאשם מגויס להמשיך ולשקם את יחסיו עם המתלוננת, תוך שהוא מצוי בהליך טיפולי.

לדידי, הליך שיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירות אלימות בתוך המשפחה, ולא כל שכן מקום בו הוא שב להתגורר עם המתלוננת. כך גם במקרה הנדון, הנאשם מתגורר כיום ביחד עם המתלוננת, והאחרונה הביעה את רצונה להמשיך ולנהל עמו מערכת יחסים זוגית. בנסיבות כגון אלה, כאשר הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, הרי שישנה חשיבות רבה לשיקום שאותו עבר הנאשם, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאייץ את הגורמים אשר היוו זֶרְזָז להתפרצות התנהגותו האלימה. ויפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.09.2006):

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת. ככל שרמה זו גבוהה יותר, כך תסתבר יותר ענישה מחמירה, זאת תוך ראיית חומרת העבירות בעבר והצפייה הסבירה כי יחזרו על עצמם בעתיד. כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ]."

בהמשך לדברים אשר צוטטו לעיל, ניתן אף להוסיף את עמדתה החיובית של המתלוננת, אשר הביעה בפני שירות המבחן את רצונה לחזור ולנהל עם הנאשם מערכת יחסים זוגית ומסרה כי מאז ששולב בהליך הטיפול, חל בהתנהלותו שינוי חיובי. ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שיעמוד לנגד עיניו של בית המשפט בבואו לגזור את עונש של הנאשם, אולם במקרה הנדון מצאתי כי בהחלט יש ליתן לכך משקל (ראו בעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011) שם צוין (בדעת רוב) כי "כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה").

18. שלישית, נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, למכלול מאפייניו החיוביים,

ולנסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בכלל אלו, הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם נעדר כל עבר פלילי, את העובדה שקיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע עליהם צער וחרטה. כן נתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה ולעובדה כי המדובר במעידה חד פעמית של נאשם, וכי הלה איננו בעל מערכת ערכים או נורמות עברייניות מופנמות.

כך גם, בחינת הפרמטרים אשר פורטו על ידי כב' השופט ש' לוי **בפרשת כתב**, ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם, מעלה כי האחרון עומד ברובם ככולם: המדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם; כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק מוחשי, כך שמידת הפגיעה שלו באחר איננה גבוהה; לנוכח הליך השיקום שעבר, הסיכון שמא הנאשם יחזור ויבצע עבירות אלימות כלפי בת זוגו צומצם במידה ניכרת; ביצוע העבירה על ידו אינו משקף דפוס של התנהגות כרונית, אלא המדובר במעידה מקרית וחד פעמית; הנאשם קיבל אחריות לביצוע העבירה והתחרט עליה; כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, ביטול ההרשעה יחזק את הנאשם במישור הרגשי, התפקודי והטיפולי ויעביר לו מסר מחזק באשר לחשיבות ניהול אורח חיים תקין.

19. ויוער, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם כל עיקר, כאשר ברי כי המדובר בהתנהגות שיש להוקיע ולגנות. דא עקא, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין המדובר בעבירה שהינה מהחמורות שבחוק העונשין, ולא השתכנעתי כי מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעה של מבצעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי. ואכן, לא אחת נמנעו בתי המשפט במקרים דומים, ואף חמורים יותר, מלהרשיע את הנאשמים שבפניהם, וראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום ירושלים) 16111-12-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.09.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 42245-07-14 **מדינת ישראל נ' דוד אמר**, (03.04.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 10468-08-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (29.03.2016); ת"פ (שלום אילת) 56768-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (20.10.2015).

זה גם המקום להזכיר, כי לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירה אותה עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, ובחינת חומרת מעשה אסור אינה מתמצית בבחינה פורמאלית או טכנית והעונש הקבוע בצד העבירה איננו המבחן היחיד, ושומה על בית המשפט לבחון כל עניין הבא לפתחו בבחינה מהותית, ולהתחשב במכלול הנסיבות והמאפיינים הקיימים במקרה הספציפי. ראו בעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, 174-175 (1989) וצוטטו לאחר מכן, בין היתר, ברע"פ 3173/09 **פראגין נגד מדינת ישראל**, (05.05.2009):

"זאת תורת הגישה האינדיווידואלית בתורת הענישה המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים "להקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך ישמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים".

ואכן, ביטוי פרקטי לאותה גישה אינדיווידואלית, ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט השונים אשר במקרים בהם הואשמו הנאשמים בביצוע מעשים דומים, ואף חמורים יותר מאלו שביצע הנאשם, הם מצאו לנכון, על אף חומרת העבירות, להימנע מהרשעת הנאשמים שבפניהם.

20. עוד מצאתי לציין בנקודה זו, כי בהחלט ייתכן שבכל נימוק ונסיבה מאלו שפורטו לעיל, כשלעצמם, לא היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. אלא שבמקרה הנדון מדובר בצבר של נסיבות, וסבורתני כי **בהצטברותם** של כלל השיקולים שנמנו לעיל, יש כדי להביא לסטייה מהכלל לפיו אדם שנמצא אשם בביצוע עבירה יורשע בדינו.

אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח

בפניי, לאור הליך השיקום אשר עבר הנאשם, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בעובדה כי עסקינן בנאשם נעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, ולאור התסקיר ה"חיובי" ביותר אשר הוגש בעניינו - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו.

21. אשר על כן ומכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

העתק ההחלטה יישלח לשירות המבחן.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה, וזאת לתקופה של שנה מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם ל 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, במעמד הצדדים.